

[Kaj Hansen]

selskaber forøgede i kriseåret 1974 profitterne med 110 pct., og de nævnte olieselskaber kontrollerer fuldstændig energimarkedet i den kapitalistiske verden.

Når jeg går over til at behandle danske forhold, så støder vi igen på de samme multinationale oliegi-ganter. Dengang jeg gik i skole, og det er jo efterhånden nogle år siden, lærte jeg, at Danmark ikke havde nogen råstoffer. Men i begyndelsen af 1950'erne skete der noget. Engelske geologer havde fundet ud af, at der efter al sandsynlighed var betydelige oliemængder i Nordsøen, og der blev også sat prøveboringer i gang.

A. P. Møller, som jo altid har haft en god næse for profit, dukkede en dag op hos daværende minister for offentlige arbejder Kaj Lindberg, som sad i den socialdemokratiske regering. Han fortalte, at han var en virkelig god dansk mand, og han ville gerne være med til at sikre, at eventuelle olieforekomster i den danske del af Nordsøen kom på danske hænder, således at der ikke blev givet koncession til udenlandske selskaber.

Han talte varmt og rørende for sin sag, som blev forelagt regeringen, som gik ind for, at der blev truffet en aftale med A. P. Møller. Aftalen blev indgået den 8. juli 1962, og den gav A. P. Møller eneretsbevilling til efterforskning og udvinding af olie og gas i Nordsøen i 50 år, altså frem til år 2012. Denne aftale blev aldrig forelagt folketinget til godkendelse. Der var en godkendelse i det såkaldte undergrundsudvalg, hvor SFs repræsentant, Aksel Larsen, dengang også gik ind for denne koncession.

Hvad var der så galt med den aftale? Ja, særlig 3 ting. Man kan vel ikke bebrejde Kaj Lindberg, at han ikke kunne forudse 1970'ernes og 1980'ernes energisituation, men det uhyggelige var, at uanset hvor meget olie og gas der blev fundet, uanset hvordan priserne ville udvikle sig på markedet, uanset hvordan samfundet i øvrigt ville udvikle sig i løbet af 50 år, så var der ikke så meget som en genforhandlingsklausul i denne aftale. Se, det var ikke alene en dumhed, det var i virkeligheden også en forbrydelse, der her blev begået imod det danske folk. Derfor kan det ikke være meningen, at det danske folk til år 2012 skal lide under en så tåbelig aftale som den, der her blev indgået.

Vi er i virkeligheden på det energimæssige område et u-land, også i forhold til de kapi-

talistiske lande, der omgiver os. I Frankrig f. eks. har staten monopol på import af olie og olieprodukter, og gasproduktionen er 100 pct. statslig i Frankrig. I Holland deltager staten i hele udviklingen med 50 pct. af gasen. I Italien deltager staten i olieudvinding med 1/3, og samtidig har staten monopol, når det drejer sig om import af gas. I England er hele gasproduktionen 100 pct. statslig, og staten har endvidere 51 pct. af olieproduktionen i Nordsøen. I Norge er staten med med 50 pct., hvad angår olieproduktionen, og så har de nogle helt anderledes skrappe regler, hvorefter man kan beskatte profitten udover den normale aktieselskabsbeskatning. F. eks. kan man i Norge beskatte yderligere med 25 pct., i England yderligere med 45 pct.

Derfor er dette i virkeligheden et af de store spørgsmål i den valgkamp, som vi skal ud i. Det er spørgsmålet om, at staten nu overtager udvinding af olie og gas i Nordsøen og opretter et sådant statsligt energiimport-selskab, som vi er det eneste land i Europa der faktisk ikke har.

Der er blevet foreslået et par dagsordener. Jeg skal ikke bidrage til disse dagsordener. Jeg tror, at det, jeg står med her, er noget vigtigere. Det er en underskriftindsamling, som vi lægger ud til det danske folk. Her kan man ved sin underskrift være med til at arbejde for, at olie- og gasudvinding i Nordsøen igen overdrages til det danske folk. Samtidig kan man være med til at få oprettet et statsligt energiimport-selskab. Jeg håber da, at der er mange af folketingets medlemmer, som kommer ned og underskriver, når jeg nu går på plads.

Flygaard (DR):

Regeringen er kørt fast som så mange andre regeringer. Man kan ikke bebrejde regeringen de udenlandske prisstigninger, men man kan bebrejde regeringen, at den ikke i sin økonomiske politik har taget højde for en sådan udvikling. Regeringen har foretaget en helt utilstrækkelig tilpasning af kronekursen. Den burde have været betydelig større med henblik på en frigivelse af kronen i erkendelse af, at vort omkostningsniveau ikke står i et rimeligt forhold til valutakurserne. Vi har behov for en forøgelse af konkurrenceevnen, således at underskuddet på betalingsbalancen kan blive nedbragt og arbejdsløsheden kan